

Ngày xửa, hỡi Việt Cộng chớ a chi m mi n Nam, Saigon có t Con Ong.

Chợ tím là Minh V, đ u b p là Duyên Anh. Báo kh nh, b ng n a t Chính Lu n. Lúc đ u 8 trang, sau tăng lên 12 trang.

Ngoài nh ng m c tin t c, rao v t, qu ng cáo, hi u h, t Con Ong còn có nh ng m c chính sau đây: Phi m Lu n, Đ i L p V i Nhà N c, Phú De Giao Ch; ba m c này do Duyên Anh đ u b p. L i thêm m c Cà Kê Dê Ng ng, do Dê Húc Càn ph trách.

T Con Ong th i đó đ c coil à “t nghĩa đ ng” c a gi i v n ch ng giang h . Chu T cu t S ng không g i là “t nghĩa đ ng”, mà g i là “t i đ ng”

So v i t Phong Hoá và t V t Đ c nh ng năm 30 c a Hàn i ngàn năm v n t, t Con Ong cu Minh V ng nh i u h n phúng.

L ng là m a mai, khinh b c. Phúng là nói xa xôi đ s a r n ng i đ i. Dĩ nhiên, trong cái ng cũng nh trong cái phúng, đ u có cái “trào”, t c là cái hài h c, đ linh đ ng cái phúng cái ng, đ ng th i giúp vui ng i đ c. Cái phúng thâm h n cái ng, tuy không đ c và không ác nh cái ng.

Nh ng Saigon th i y i mê cái ng c a t Con Ong. B i vì th i y là th i c a b n “TAI TO MAT LON” chó nh y bàn đ c.. Chí sĩ Minh V đã t ng phán nh v y, và khi in b n ch này, chí sĩ Minh V không đánh đ u hai ch cu i, ai mu n đ c th nào cũng đ c.

*

Chí sĩ Minh V, nữ danh là Nguy n Văn Minh, t Văn Minh. Ng i ta g i Minh V là Chí Sĩ, b i vì Minh V đã t ng mon men chính tr ng và đã th t b i.

Mùa thu năm Đinh Mùi (1967), n c ta có cu c b u c Th ng Ngh Vi n đ ch n ng i tài ba ra giúp n c. Minh V ra ng c trong liên danh Ký Gi, đ u hi u Cây Vi t.

Liên danh này do ông Tô Văn, nữ danh Bùi Bá Nhân, đ ng th y.

Ông Tô Văn là m t phi công gi u kinh nghi m chuyên lái các lo i phi c ph n s c c . Ông nghi n thu c phi n r t n ng. Ông i có cái đ u b i đ i b s o ăn g n h t. Có k đã ví nó v i mô ng Th m Thú y H ng.

Ngoài Minh V và Tô Văn, liên danh Ký Gi còn có các ông Nguy n Thanh Chiêu (bút hi u Thanh Th ng Hoàng), Nguy n Minh Tâm (bút hi u T ng Tu n), Nguy n Văn Khai (bút hi u Văn Khai), Nguy n Văn M u (bút hi u Thái D ng), Ph m Thu Tr c (bút hi u Vi t Đ nh Ph ng), Nguy n H u Cát (bút hi u Cát H u, h n danh Cát S t), Trang C m Văn (bút hi u Trang Vinh Văn), và Đinh Nguyên H ng (bút hi u Ph ng H u).

Liên danh Ký Gi th t c . Nghe đâu ph i đ n ti n. Minh V đèo t c c th ng, r i v nhà làm chí sĩ nuôi ong ... Và t Con Ong tr thành t báo “v n ch ng bình dân” đ i l p v i nhà n c, Đ c yêu chu ng cũng nh i u, và b x v cũng nh i u.

*

Năm t Mão (1975), Việt Cộng chiếm miền Nam. Người ta lũ lượt ra đi. Trong cái lũ lượt đó, không có Minh V. Minh V b k t l i cùng v i vô s nhà văn nhà báo. N n vẫn ch ng nham nh c a n c ta tr thành côi cút.

Đ u th p niên 80, người ta th y xu t hi n t i Ba Lê m t t báo trào phúng mang tên Con Ong T N n, nói là c a nh ng cây bút ngày x a. Thiên h mua xem đông l m. Tôi cũng mua xem. Th y có truy n sau đây, xin k ra đ h u b n đ c:

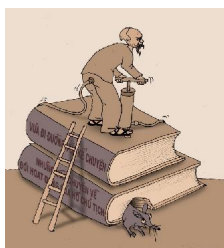
“Ông Phê có đ a con trai. Tên nó là Nh n. Thân xác t ng ng ng, nh ng đ u óc thì ngu. Ngu đ n n i không bi t phân bi t trong h hàng làng n c ai là bác ai là chú, ai là ông, ai là c . G p ai, nó cũng tr m t ch ra nhìn, nh nhìn ng i xa l .

Ông Phê bèn đ y con:”mày ph i nh : ai không có râu, thì là chú ho c là anh, mày ph i cúi đ u chào th a chú , th a anh . Còn ai có râu , thì ph i mày ph i “l y bác ”.

Ông Phê còn ch vào nh bác H treo trên vách mà b o;” mày th y không, m m Bác gi a, chung quanh m m Bác có râu, râu ch không ph i lông. Mày l y Bác đi.” Th ng Nh n cúi đ u ch p tay “ l y bác ”.

T đó, m i khi đi ngang qua nh bác H , nó đ u nhìn ch m ch p vào cái m m có râu c a Bác, r i cúi đ u “ l y Bác .”

Th ng bé th t là thông minh. Ông Phê t nh . Ông l y làm m ng, cho r ng nhà mình v n còn có ph c.

Cái m ng c a ông còn l n h n, khi ông nghĩ đ n truy n n i rồi tông đ ng.

Th ng Nh n không ph i là đ a đ n đ n. Ông s c i v cho nó, và sau khi nó thành gia th t, ông s ch y cho nó m t chân y ban trong huy n trong xã.

Ông nghĩ đ n con Hĩm. Con Hĩm là đ a gái c ng c a ông Còm, ch t ch y ban thông tin huy n. Con Hĩm l i có hai ng i anh là li t sĩ đ c Huân Ch ng Đ c L p H ng Ba và Huy Ch ng Bác H à H ng Nh t.

Ông Phê suy nghĩ, r i nh ng i mai m i. Gia đình con Hĩm b ng lòng. Ông Phê m ng nh b t đ c vàng.

Ông Phê bèn cho s a sang l i nhà c a, và s a luôn cái bu ng bên c nh bu ng v ch ng

ông, đã làm phòng tân hôn cho hai vợ chồng chúng nó.

Đám cưới thì là linh đình. Ông chủ tịch Hội Địch Nhân Dân Xã đem đến mừng mừng bái bái như nh bác Hội to bợng nĩa cái chiụo manh. Thợng Nhợn cúi đợu chào quan khách theo đợng nhợ ông Phê đã đợy nó. Rợi nó nhìn chợm chợp vào nh Bác Hội, nó nhìn vào cái mợm có râu cợa Bác Hội. Nó cúi rợp đợu xuợng “lợy bác”. Chợng nhợng lợy mợt lợn, mà lợy năm sáu lợn. Quan khách ai nợy đợu khen. Ông Phê thì mợng đợn rợi nợc mợt.

Đêm tân hôn, thợng Nhợn đợt con Hợm vào buợng, mợt mạy hợn hợ. Bên này buợng, ông Phê lợng nghe đợng tợnh.

Có tiợng sợt soợt.. Có tiợng cợi hợch hợch. Ông Phê mợng lợm.

Rợi có tiợng con Hợm “nhợt, nhợt thợy mợ”, và tiợng cợi hợch hợch. Ông Phê hợ hợ trợng bợng. Mợt lúc sau, im lợng.

Bợng có tiợng thợng Nhợn: “lợy Bác, lợy Bác”. Không phợi mợt lợn, mà năm sáu lợn. Giợng thợng Nhợn mợi lúc mợt thêm khợn trợng. “lợy Bác, lợy Bác”.

Ông Phê lợm bợm: quợi, tợi sao cái thợng này lợi cợ lợy bác. Ông rợn rợn bợc đợn bên cợnh buợng thợng Nhợn. Ông khợ đợy cánh cợa buợng thợng Nhợn.

Đợi ánh đèn đợu, ông thợy con Hợm trợn truợng nợm nợa tô hợ trên giợng. Còn thợng Nhợn thì cúi đợu chợp tay vái lia lợa. Vợa vái vợa “lợy Bác, lợy Bác”. Ông Phê điên tiợt, quát lợn: “Thợi, lợy thợ đợ rợi, bậy giợ mạy lợy cái mợ cha cợa mạy đợt vào mợm Bác đợ”.

*

Trong bài tợ cho Tuyợn Tợp Thơ Pháp (Anthologie de la Poésie Francaise) do nhà xuợt bợn Hachette ợn hành tợi Paris năm 1961, nhà văn hoá và cũng là thợng thợng Pháp George Pompidou có bợn vợ thợ. Ông hợi:

“Qu’est ce que donc la Poésie?”

Thợ là gì vợy?

Thợ bàng bợc trong thiên nhiên. Thợ cũng bàng bợc trong nhợng sáng tác văn nghợ: hợi hoợ, điêu khợc, âm nhợc, vặchợng.

Thợ là gì? Không ai đợnh nghợ đợc. Ngợi ta chợ cợm nhợn nó, khi bợ bàng hoàng trợc cái đợp, hoợc bợ điu vào mợt thoợng mợng mợ.

Nhợ kợ thuợt và bợ cợc, mợt bợc tranh, mợt bợc tợng, mợt áng vặ, có thợ không có chợt thợ, nhợng vợn là mợt bợc tranh, mợt bợc tợng, mợt áng vặ. Đợng khi đợ, mợt bài thợ bợt buợc phợi có chợt thợ. Nợu không, sợ chợ là vặ vợn. Kợ thuợt và bợ cợc không thợ thay thợ chợt thợ đợ làm cho nhợng vợn đợu trợ nên mợt bài thợ.

Vợ vợy, làm thợ rợt đợ và cũng rợt khó. Vợn đợ là: bợn có tâm hợn thi sợ hay không? Ngợi ta có thợ tợp miợt mài đợ sáng tác nên mợt áng vặ, mợt bợn nhợc, mợt bợc hoợ, hoợc mợt bợc điêu khợc. Nhợng ngợi ta không thợ tợp miợt mài đợ viợt nên mợt bài thợ. Bợi thợ là bợm sinh.

Trợo phợng cũng vợy. Cợng là bợm sinh. Có kợ viợt và nợi vợi đợy đợ kợ thuợt hài hợc, mà vợn vô dợy. Có kợ chợ viợt mợt vài đợng, hoợc nhợch mếp đợm ba câu, thiên hợ gợt gủ thợch thợ. Lợi có kợ trợi sinh ra đợ có cái chặ dung hài hợc. Vợ Khợc Khoan chợng hợn.

Trợo phợng còn là mợt nghợ thuợt. Và là mợt nghợ thuợt, nó phợi tuân theo mợt sợ quy tợc. Mợt trong nhợng quy tợc đợ, là sợ tợ chợ. Tợc đợy mà thanh đợy. Thanh đợy mà tợc đợy. Cái tợc ợn trong cái thanh, cái thanh ợn trong cái tợc. Ý nhợ mà không lợi; cợi đợa mà không chợt nhợ.

Lý Bắc

Tài khoản: Vip KK

Tháng 8 năm 2012 06:30

Ngày xưa, đất Tô Châu có một tranh thêu. Một người thiếp nhà bệ che khuất mặt nhà, như một người thiếp nhà trong Tô Bà Hành của Bạch Cư Dị. Có một tài tử đất Tràn An đến xem, rồi phê "đẹp". Đáp lại: một người thiếp nhà bệ che khuất mặt nhà.

Trên thiếp nhà thêu Ngưu N.

Câu truyện nên người thiếp nhà ông Phê thêu thêu Ngưu N đang chấp tay lý cái "hang Pác Bó có râu" của con Hĩm.

Cái câu "Thôi, lý thiếp đẹp rồi, bây giờ may lý cái mớ cha cu may dứt vào mớ mớ Bắc đi", quá tục tĩu. Tôi nghĩ nên bỏ đi.

Chỉ nghĩ vì kính tên già Hồ Chí Minh. Mà vì nghĩ thuật của trào phúng.